

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Traducerea acestei cărți a apărut cu sprijinul financiar
acordat de Consiliul Artelor din Suedia.

ALEX SCHULMAN SUPRAVIEȚUITORII

Traducere din suedeză și note de
ELENA-MARIA MOROGAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Lucrare executată la Artprint

ALEX SCHULMAN
ÖVERLEVARNA
Copyright © Alex Schulman 2020
Published by agreement with Ahlander Agency
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2022, pentru prezenta versiune
în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHULMAN, ALEX
Supraviețuitorii / Alex Schulman; trad. din suedeză și note
de Elena-Maria Morogan. – București: Humanitas Fiction, 2022
ISBN 978-606-779-983-5
I. Morogan, Elena Maria (trad.; note)
821.113.6

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Pentru Calle și Niklas

PARTEA I
Casa de la țară

CAPITOLUL 1

Ora 23:59

O mașină de poliție își croiește lent drum prin verdeța albăstruie, pe poteca îngustă făcută de tractor, spre fermă. Acolo se află casa, scăldată în noaptea de iunie, niciodată complet întunecată. E o construcție simplă de lemn, cu proporții stângace, un pic mai înaltă decât ar trebui să fie. Lemnăria albă are vopseaua coșcovită, lemnul roșu din partea sudică a fost decolorat de soare. Țiglele s-au unit între ele, acoperișul arată ca pielea unui animal preistoric. Aerul e nemișcat și un pic rece, ochiurile de geam sunt aburite. Se vede doar o lucire galbenă de la una dintre ferestrele de la etaj.

Mai jos se află lacul lucios și nemișcat, înconjurat de mesteceni care cresc până la marginea apei. Și clădirea saunei, unde băieții se îmbăiau cu tatăl lor în serile de vară, și de unde apoi porneau pe stâncile colțuroase până la apă, în șir indian, balanșându-se cu mâinile întinse, ca și cum ar fi fost crucificați. „E grozav!“ striga tata când se arunca în apă

și vocea lui răsuna peste lac, iar pe urmă se lăsa liniștea, o liniște care exista doar în locul acela așa de depărtat de oricare altul, o liniște care uneori îl speria pe Benjamin, iar alteori îl făcea să simtă că totul în jurul lui asculta.

Mai departe, pe mal, se afla un șopron pentru bărci, lemnul se înnegrise și construcția începuse să se încline spre apă. Și mai sus era grajdul, cu un milion de găuri de termite în bârne și cu urme de bălegar vechi de șaptezeci de ani pe podeaua de ciment. Între grajd și casă se afla o mică pașiște unde băieții jucau fotbal. Locul era în pantă, unul dintre jucători avea urcușul în spate.

Pare o scenă de teatru, cu cele câteva construcții mici pe peticul de iarbă, cu pădurea în spate și apa în față. Un loc inaccesibil, la fel de singuratic acum, ca în urmă cu mulți ani. Dacă stai sus pe promontoriu și privești, nu vezi nici o urmă de viață omească. Doar rareori se poate auzi o mașină trecând pe drumul de pietriș de pe cealaltă parte a lacului, sunetul îndepărtat al unui motor încet turat, și în zilele uscate de vară se poate vedea chiar și norul de praf care ieșea din pădure în urma automobilului. Dar ei nu întâlneau pe nimeni, erau singuri în locul acesta pe care nu-l părăseau niciodată și unde nu venea nimeni. Odată, au văzut un vânător. Băieții se jucau în pădure și deodată acesta se ivise acolo. Un bărbat îmbrăcat în verde, cu părul alb, aluneca tăcut printre brazi la douăzeci de metri de ei. Când

a trecut, i-a privit fără nici o expresie, și-a dus degetul la buze și pe urmă și-a continuat drumul printre copaci și a dispărut. Niciodată nu au primit explicații, a fost ca un meteorit care vine aproape, dar trece peste bolta cerului fără să izbească pământul. Băieții n-au vorbit niciodată după aceea despre el, și Benjamin se întreba adesea dacă aceasta chiar se întâmplase.

Sunt două ore de la apusul soarelui, mașina de poliție merge cu grijă pe poteca de tractor. Bărbatul care conduce privește neliniștit pe deasupra capotei, pentru a vedea peste ce trece pe drumul în pantă, se apleacă asupra volanului și privește în sus, dar nu reușește să vadă vârfurile copacilor. Brazii care se înalță peste casă sunt incredibili. Când băieții erau mici, ei erau deja enormi, dar mite acum... Se ridică în văzduh la treizeci, patruzeci de metri. Tatăl băieților fusese totdeauna mândru de rodnicia pământului de aici, ca și cum i s-ar fi datorat. La începutul lui iunie băga în pământ răsaduri de ridichi și, după doar două săptămâni, îi ducea pe copii la statură ca să le arate cum se înalțau din pământ linii de puncte roșii. Dar nu te puteai baza pe fertilitatea din jurul casei, din loc în loc pământul era cu totul mort. Mărul pe care tata i-l dăruise mamei de ziua ei era acolo unde îl plantase, dar nu creștea și n-a dat nici un fruct. În unele locuri, pământul era fără pietre, negru și greu – în altele, stânca era aproape, chiar sub iarbă. Când tata trebuia să ridice o îngrăditură

pentru găini și trăgea fierul ascuțit prin pământ, uneori acesta trecea ușor și surd prin iarba grea de ploaie, alteori se auzea sunetul chiar sub pământ și el striga, căci mâinile îi vibrau de la împotrivirea muntelui.

Polițistul coboară din mașină. Mișcărilor îi sunt automate când scade repede sunetul aparatului prins pe umăr, care bâzâie ciudat. Bărbatul e mare. Obiectele greoaie, de un negru mat, care îi atârnă de mijloc îl fac să pară într-un fel înțepenit, îl trag în jos, spre scoarța pământului.

Deasupra brazilor înalți, lumina e albastră.

E ceva special cu lumina – munții albastrii de dincolo de lac, lumina albastră a mașinii de poliție –, ai putea s-o pictezi pe pânză.

Polițistul face câțiva pași spre casă și se oprește. Pare brusc nehotărât, cercetează scena. Cei trei bărbați stau unul lângă altul pe scara de piatră care duce la ușa casei. Plâng, se țin îmbrățișați. Sunt îmbrăcați în costume și au cravate. Lângă ei, pe iarbă, se află o urnă funerară. Polițistul prinde privirea unuia dintre bărbați, care se ridică. Ceilalți doi șed în continuare, ținându-se în brațe. Sunt uzi și plini de răni, el înțelege de ce a fost chemată acolo și o ambulanță.

— Mă numesc Benjamin. Eu am dat alarma...

Polițistul caută în buzunar un carnet. Nu știe că această poveste cu greu poate fi notată pe o bucată de hârtie, că acum pășește într-o istorisire lungă de

câteva decenii, cea despre cei trei frați care odată, cu mulți ani în urmă, au fost smulși din acest loc și acum sunt siliți să se întoarcă, că toate acestea țin una de alta, nimic nu este separat și nu poate fi explicat doar în parte. Greutatea a ceea ce se petrece chiar acum e mare, dar cele mai multe s-au petrecut deja. Ceea ce se joacă acolo, pe scara de piatră, cei trei frați care plâng, fețele lor umflate și tot sângele sunt doar ultimul cerc pe apă, cel care e departe, foarte departe de locul în care s-a aruncat piatra.

CAPITOLUL 2

Concursul de înot

În fiecare seară Benjamin stă acolo, la marginea apei, cu minciogul și găleata, chiar deasupra micii bucăți de plajă unde sunt mama și tatăl lui. Ei urmăresc soarele de seară; când ajung în umbră deplasează scaunele și masa cu câțiva metri, și tot fac așa, se mută încet, pe măsură ce seara avansează. Sub masă stă Molly, cățelușa, și privește uimită cum dispare acoperișul de deasupra ei, urmând apoi echipajul în călătoria lui de-a lungul malului. Acum, părinții au ajuns la stația finală și privesc cum soarele dispare în spatele copacilor, pe celălalt mal al lacului. Stau unul lângă altul, umăr lângă umăr, pentru că amândoi vor să vadă peste apă. Scaunele albe de plastic, înșurubate în iarba înaltă, o masă mică de lemn, înclinată, pe care paharele de bere gata să cadă sclipesc în soarele de seară. Un fund de lemn cu un ciot de salam, *mortadella* și ridichi. Răcitorul de voiaj în iarbă, între ei, ca să țină votca rece. De câte ori tata ia o înghițitură, zice „hei!“,

ridică paharul înspre nicăieri și bea. Tata a tăiat salamul, făcând masa să se clatine, berea să dea pe dinafară, pe fața mamei a trecut o umbră rapidă de indignare – cu o grimasă și-a ridicat paharul, până ce el a terminat. Treburi de astea tata oricum nu le remarcă, dar Benjamin, da. Observă toate schimbările, stă totdeauna un pic la distanță, ca să poată fi lăsat în pace, dar destul de aproape să urmărească conversația, să controleze atmosfera și starea de spirit. Aude murmurul lor amical, tacăturile ciocnite de porțelan, zgomotul cunoscut, când vreunul din ei își aprinde țigara, un șuvoi de sunete care arată că totul e în regulă între ei.

Benjamin merge cu minciogul lui de-a lungul malului. Privește în apa neagră, uneori nimerește cu privirea chiar în reflexul soarelui, și atunci ochii îl dor, ca și cum s-ar sparge. Se balansează pe pietrele mari, cercetând fundul apei după mormoloci, acele animale ciudate, negre și indolente, mici semne de întrebare care înoată. Culege câteva cu minciogul și le răstoarnă în găleata roșie. E o tradiție. Adună mormoloci cu părinții în fundal, ca decor, și când soarele dispare, iar ei se ridică pentru a urca în casă, el răstoarnă mormolocii în apă și merge împreună cu ei. Și la fel în seara următoare. O dată, a uitat mormolocii în găleată; când i-a descoperit în după-amiaza următoare, erau toți morți, distruși de arșița soarelui. Temându-se că tata va descoperi asta, a vărsat găleata în apă și, deși știa că tata era sus, în